

на делото ... Това което, споредъ менъ,
по важи, то е за уречения день —
кога е той? — Че вижъ излезе бъркотия...
Вий знаете сами че вести отъ Сърбия
се има пòвторно: на прагътъ е война...
Азъ мисля, по-добре отъ наша е страна
да се потрай.“

„Ехе, на дека го обърна!“

Обади се единъ; — по него ей завърна
и други отстрана: — „Трай, бабо, за кравай!
И бае ти Стоянъ такива знай да бай!“ —
„Трай, трай, — когато ти не стиска!“ — тукъ и трети
подзе — „Нали се спи на турчина въ ръцете
като на мекъ памукъ!“ И глъчъ и смяхъ и викъ...

А продължи така, прекъснатъ салъ за мигъ,
пакъ Брадестилъ: „Така все повече отърва.
Да се не тюккаме отпосле, и тепърва
да мислиме. И менъ... съ едина вече кракъ
съмъ въ гроба, казва се... и менъ ми е меракъ
по-скоро да река: Аминъ, Христосъ възкресе!
Но само тъй съ аминъ, ти вижъ че се втелесе
во ямата. Една България и две
да сж готови — не, и три! и во главе
на одного или на дваисетъ воеводи,
пакъ — до желаното все няма да се доле.
Азъ казвамъ: чакайте Сърбия да припре
отвъдъ, а ний оттукъ — да вижъ какъ се пере,
та турчинъ ли?! И туй недейте вий забравя:
кой както му се ще, така да си разправя —
а турчинътъ не е ни слабъ, нито изгнилъ;
и други той е билъ и други е надвилъ,
не се ли притече да имъ помогне някой...
Самичъкъ ли си ти, опявай го и врякай.“

„Не врякай!“ сопна се тукъ гнявно Попъ Матей,